

na stanovisku o potřebě důkazu pravdy, vůbec neuvažovaly a tím porušen byl zákon v předpisu Šu 490 tr. zák. Protizákonnou jeví se však i osvobodující část rozsudku, neboť závadný projev ze dne 17. října 1922 podléhá stejnému posouzení jako projev ze dne 6. října 1922 a nebylo lze hodnotiti jej jako pouhé ospravedlnění neb obranu. Bud' provedl obviněný důkaz pravděpodobnosti ve směru výše naznačeném a bylo ho sprostiti z tohoto důvodu, nebo důkaz ten se nezdařil a obžalovaný měl býti stejně odsouzen jako pro projev ze dne 6. října 1922. Sprostující tuto část rozsudku nelze ovšem již dle zásady Šu 292 tr. ř. rušiti.

Čís. 1315.

Ke skutkové podstatě zločinu vyhnání plodu se vyžaduje, by plod byl v době zákroku živý, není však třeba, by byl živoča schopný.

(Rozh. ze dne 22. října 1923, Kr II 278/22).

Nejvyšší soud jako soud zrušovací vyhověl po ústním líčení zmateční stížnosti státního zastupitelství do rozsudku krajského soudu v Uherském Hradišti ze dne 22. února 1922, pokud jím byla obžalovaná Ludvika T-ová dle Šu 259 čís. 3 tr. ř. sprostěna z obžaloby pro zločin vyhnání vlastního plodu dle Šu 144 tr. zák., zrušil napadený rozsudek a vrátil věc nalézacímu soudu, by ji znovu projednal a rozhodl.

D ů v o d y:

Zmateční stížnost brojí proti rozsudku prvé stolice zmatečnými důvody Šu 281 čís. 4, 5 a 9 a) tr. ř. Ve všech směrech, co do důvodu čís. 4 a 5 Šu 281 tr. ř. zcela, ohledně Šu 281 čís. 9 a) tr. ř. částečně nutno stížnosti státního zastupitelství přisvědčiti. Rozsudek prvé stolice vzal za prokázáno na základě průvodních prostředků, za hlavního přelíčení provedených: 1) že obžalovaná Ludmila T-ová měla v úmyslu, plod ve svém těle usmrtiti, 2) že za tím účelem provedla sama nebo dala provésti nějaké manipulace ve svých rodidlech. Zbývá — hledíc k tomu, že rozsudek sice mluví o nějakých manipulacích, než zajisté má na mysli zavedení kathedry do rodidel obžalované, tedy prostředek, způsobilý k vyhrání plodu, když před tím jednak zjistil, že manipulace byla provedena kathedrem a ze potrat skutečně nastal, — jen jediný požadavek ke splnění skutkové podstaty podle Šu 144 tr. zák. totiž, aby plod před zavedením potratu byl živý. Nelze zmateční stížnosti potud přisvědčiti, že i na plodu mrtvém možno spáchat zločinu Šu 144 tr. zák. Tomuto nesprávnému právnímu stanovisku odporuje doslov zákona, zvláště slova, »že dítě přijde na svět mrtvé«, tedy manipulace, které mají přivoditi umělý potrat, nemají přivoditi smrt dítěte, jinými slovy plod musí býti v životě matky v čase zavedení potratu živý. Než i rozsudek jest na mylném stanovisku, žádaje vedle této náležitosti ke skutkové podstatě i další, by plod v době zavedení potratu byl také dalšího života schopen. Normání těhotenství předpokládá vždy žijící plod. Opak mohl by brán býti za prokázáný jen tehdy, kdyby byly (na příklad ošetřujícím lékařem po potratu) zjištěny okolnosti tomu svědčící, že plod

v době zavedení potratu byl mrtev. Dle posudku znaleckého byl plod v životě T-ové před zavedením potratu živý. Pochybnosti ohledně normálního těhotenství znalci vysloveny nebyly. Měl-li tedy soud sám pochybnosti, zda plod v době rozhodné byl živý, snad hledíc k tomu, že znalci seznali, že plod po usmrcení během 48 hodin musí vyjít z těla mateřského a že obžalovaná datum potratu spolehlivě nemohla udát, měl tyto pochybnosti, byly-li vůbec (aspoň jich rozsudek neuvádí a pouhá negace posudku znaleckého není odůvodněním pro zjištění) odstraniti přípuštěním průvodních prostředků veřejným obžalobcem navrhaných, totiž výsledkem znaleckých svědků dra Miloše D-a a onoho lékaře, který obžalovanou T-ovou v Moravské zemské porodnici v Brně ošetřoval. Pak-li by se posudky těchto lékařů neshodovaly s posudkem znalců, kteří byli již slyšeni, bylo k návrhu státního zástupce postupovati podle §u 126 tr. ř. Ježto veřejný obžalobce po zamítnutí návrhu zmateční stížnosti si vyhradil a splnil tak formální předpoklad uplatňování zmatku podle §u 281 čís. 4 tr. ř. a důkaz jím navrhaný byl pro posouzení věci rozhodným, jest zmatek §u 281 čís. 4 tr. ř. dán. Vedle toho jest tu, jak správně dovozuje zmateční stížnost i zmatečný důvod podle §u 281 čís. 5 tr. ř., ježto pro zjištění, že plod v životě T-ové byl mrtvý, nejsou rozsudkem udány důvody, když, jak shora uvedeno, pouhá negace znaleckého posudku není důvodem vůbec.

Čís. 1316.

Ke skutkové podstatě §u 487 tr. zák. stačí po objektivní stránce pouhé vědomí, že se projev dotýká cti jiného způsobem naznačeným v §u 487 tr. zák.

Pouze činnost, jež dle vůle pachatelovy porušuje hrubě mravnost a slušnost po stránce pohlavní, zakládá skutkovou podstatu §u 516 tr. zák.

(Rozh. ze dne 24. října 1923, Kr II 363/22).

Nejvyšší soud jako soud zrušovací zavrhl po ústním líčení zmateční stížnost obžalovaného do rozsudku zemského soudu v Opavě ze dne 7. dubna 1922, pokud jím byl stěžovatel uznán vinným přestupkem dle §u 487 tr. zák., vyhověl jí však, pokud byl obžalovaný týměž rozsudkem uznán vinným přestupkem §u 516 tr. zák., zrušil v tomto směru napadený rozsudek a vrátil věc nalézacímu soudu, by ji v rozsahu zrušení znovu projednal a rozhodl.

Důvody:

Ústnímu jednání zrušovacímu bylo ponecháno rozhodnutí o zmateční stížnosti, pokud napadá odsouzení obžalovaného pro přestupky §u 516 a 487 tr. zák. Pokud jde o odsuzující výrok pro přestupek §u 487 tr. zák. namítá stížnost dle čís. 9 b) §u 281 tr. ř., že obžalovaný (obviňuje Oskara S-a z podvodu) jednal v omluvitelném omylu, že má pravdu on (obžalovaný) nikoli St., což prý jest zjevno z toho, že za celého trestního řízení proti N-ovi tvrdil jako svědek stále totéž, že totiž N. nadával